

column

ROBERT VAN HET KAAR
ALLIANTIE MEDEZEGGEN-
SCHAP EN GOVERNANCE

Rare jongens, die Batavieren

Er zijn Asterix-verhalen over zo ongeveer alle volkeren in West-Europa, maar niet over Nederland: Asterix en de Batavieren. Zijn we dan zo oninteressant? Of misschien gewoon te raar? Ik denk toch vooral het laatste. Toen er vorig jaar een mooie studie verscheen over werknemerscommissarissen in een groot aantal EU-landen, ontbrak Nederland. Ons systeem paste niet in de studie, vonden de auteurs. Waarom? eind In alle EU-landen met werknemerscommissarissen wordt een (wisslend) deel van de commissarissen rechtstreeks benoemd door de werknemers. Het zijn bijna altijd ook werknemers uit de betreffende onderneming, en zij zitten er echt namens hun achterban. Zo niet in Nederland. Commissarissen worden geacht onafhankelijk te zijn, er niet namens wie dan ook te zitten (de term werknemerscommissaris is min of meer taboe), en ze mogen niet zelf werknemer zijn. Bovendien worden zij niet benoemd maar voorgedragen, namelijk door de or. Dat is soms erg moeilijk uit te leggen. Zelf heb ik vooral ervaring als toezichthouder in Nederlandse dochters van buitenlandse moeders. Die vinden het ook maar een vreemd systeem. Niet zelden omdat ze het hoe dan ook niets vinden dat werknemers een rol spelen (indirect, via het Nederlandse voordrachtrecht van de or) in de vennootschappelijke organisatie. Toch raken ze eraan gewend, en soms is er ook wel waardering voor het Nederlandse systeem. Is het Nederlandse systeem beter dan een systeem met rechtstreekse benoemingen? Dat ga ik niet beweren, zeker niet met het beruchte opgeheven vingertje. Het heeft zeker voordelen, zoals minder loopgravenoorlogen in de RvC. Het zorgt waarschijnlijk ook voor afstand tussen commissarissen en werknemers. Daar ligt een mooie taak voor de or, want regelmatig contact tussen or en (vertrouwens-) commissarissen is van belang voor alle betrokkenen. Zie de recente SER-handreikingen over dit onderwerp. Rare jongens, die Batavieren. Maar toch wel interessant.

**GRADUS
DE WEERDT**
OR-VOORZITTER
PLUKON

Or-lid
aan het
woord

We zijn een doorgeefluik

GRADUS DE WEERDT DRAAIT 25 JAAR MEE IN DE MEDEZEGGENSCHAP BIJ PLUIMVEEVERWERKER PLUKON IN WEZEP, DE LAATSTE VIJF JAAR ALS OR-VOORZITTER. HET BEDRIJF IS DE AFGELOPEN JAREN ENORM INTERNATIONAAL GEGROEID.

Wat was de spannendste ontwikkeling in die 25 jaar?

'Rond 2006 was voor locatie Wezep de spannendste tijd, toen we stopten met slachten en overgingen op vleesverwerking en produceren van maaltijden en salades. Veel medewerkers waren bang dat het de doodsteek zou zijn. Toch heeft de or dat directiebesluit nooit aangevochten. De argumenten, te hoge vervangingsinvesteringen, begrepen we. We hebben wel geknokt voor behoud van werkgelegenheid en goede afspraken over vervangend werk. Gelukkig heeft het gunstig uitgepakt.'

Wat brengt het or-werk je?

'Ik ben nieuwsgierig. Ik wil graag met mijn neus bovenop dingen zitten en als eerste horen wat er gaat gebeuren. Bovendien houd

ik er niet van als mensen hun mening van de zijlijn verkondigen. We hebben mensen nodig die dingen oppakken.'

Wat is jullie or-stijl?

'We zijn de verbinding tussen management en medewerkers. Problemen aankaarten, maar ook met oplossingen komen. Bij strubbelingen weten medewerkers ons snel te vinden en wij lopen makkelijk bij het management binnen. Personeelslijsten die achterlopen, een personeelsbus die te laat komt. Kleine dingen die voor medewerkers belangrijk kunnen zijn trekken we glad. Met de bouw van de nieuwe fabriek – de oude brandde af – zien we erop toe dat de arbo-regels worden nageleefd, met hulp van een deskundig adviseur. Zonder het proces te vertragen, want daar heeft niemand belang bij.'